

TÉRMEG ÁGNES

Régi nóta

*Pattogzik rólam az ifjúság,
falról szokott így vakolat.
Üres képem mért fested szebbre,
ha magányom széthasogat.*

*Bár újra fel-felépülsz bennem,
mint egy oltár; – a panaszok
is jönnek, mind többet, de velem
fakulsz, ha majd elhallgatok.*

*Nem lesz már minek hiánya,
nem lenned mégsem akarok.
Konghat a lélek, önmagába,
míg peregnek a napszakok.*

*Helyre billentek hát egyensúlyt,
és gyereknyelven hadarok
szemtől-szembe veled, Istenem!
– jaj, ismét a régi vagyok!*

*S újra itt ül, a félhomályban,
az a magam, ki sokat sírt,
és hogy higgye, a szenvedésnek
értelme van, verseket írt.*

*És még ma is fáj, mindhiába.
Bortól vörös az ég, semmi más.
Vigasz volt Pest, hóhérrá lett,
kényszert zihálva is gödröt ás.*

*S annyira fekete, mély ez a
titkok s emlékeknek verme,
hogy néha érzem, egy pillantás,
és ott pusztulok el benne.*

*S mert reszketek az alján, leszek
bárkié, ha mer, és úgy jön le
vigyázni rám, – nem rejtetten,
nem mint ember, ha istent ölel –,*

*de egyszerűn, szemet hunyva,
szülni meg kettős önmagunk
Éltem egyedül, – haljak mással!
Ha hátra csak semmit hagyunk.*